Avrupa Birliği ile ilişkilerin görünür yanının gerginleşmesiyle başlayan " eyvah demokrasimiz yok ediliyor" feryadına çok şükür C. Başkanının Brüksel ziyareti sonrası "AB ile on iki aylık takvim kararlaştırdık" açıklaması yüreklere su serpti. Sağdan sola bütün yelpaze şöyle bir sallandı, TV' lerde açık oturumlar, uzmanların ulemaların yorumları, yazılı ve görsel basının "derin yorumları" çeşniye yeni tatlar katarak hepimizi mest etti.. Umudumuzu kestiğimiz demokrasimizin ne kadar köklü bir geçmişe sahip olduğuna dair menkıbe koro halinde tekrar okunmaya başlandı. . Yaşasın… Hükümetimiz, AB kriterlerine sadakatini göstermiş, demokrasimizin geçici aksaklıklarının giderilmesiyle yeniden tıkır tıkır işlemeye başlayacağından zerrece kuşkumuz kalmamıştır… Akademisyenlerin açlık grevleri sora erecek, işlerine iade edilecekler, 2019 da serbest seçimler yapılacak, herkes oy vermeye sandıklara koşacak v.s, v.s… Al sana demokrasi… Gel de Nazım'ın " yalana dair" şiirini anımsama…

antenler yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa rotatifler,
kitaplar yalan söylüyorsa,
beyaz perdede yalan söylüyorsa çıplak baldırları kızların,
dua yalan söylüyorsa,
ninni yalan söylüyorsa,
rüya yalan söylüyorsa,
meyhanede keman çalan yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa umutsuz günlerin gecelerinde ay ışığı,
söz yalan söylüyorsa,
ses yalan söylüyorsa,
ellerinizden geçinen
ve ellerinizden başka her şey
herkes yalan söylüyorsa,
elleriniz balçık gibi itaatli,
elleriniz karanlık gibi kör,
elleriniz çoban köpekleri gibi aptal olsun,
elleriniz isyan etmesin diyedir.
bu bezirgan saltanatı, bu zulüm bitmesin diyedir.

.Sömürü dünyasının sahiplerinin ve bu sömürü dünyasından nemalananların, varlıklarını ancak yalana dayalı olarak sürdürmek zorunda olanların, kapitalizmin gelmiş olduğu bugünkü aşamada bile demokrasiden dem vuran yalanları görevleri gereğidir. Bunlara zaten sözümüz yoktur. Yalan varlık şartıdır, yalan yaşam biçimleridir, ahlaklarıdır. Ancak durum bununla sınırlı olsaydı zaten bu yazının konusu da demokrasi olmayacaktı. Gel gör ki bu çaptaki zevatlarla kendilerini özdeşleştirmek için yarışırcasına "demokrasi" beklentisini dillerinden düşürmeyen "sol cenahın" görkemli sözcülerine ne demeli… Demokrasiden kasıtları elbette sosyalist demokrasi olacak hali yok ya, burjuva demokrasisi… Bu cümleden asla "burjuva demokrasisinin kazanımlarını küçümsediğimiz" anlamı çıkarılmamalıdır. Burjuva demokrasisinin içinden emekçi sınıfların uzun ve meşakkatli mücadelelerle elde ettikleri kazanımları çıkarırsanız ortada burjuva

demokrasisi kalmaz. Burjuvazinin mutlak otoriter egemenliğini burjuva demokrasisine dönüştüren emekçi sınıfların ekonomik, politik/siyasi, kültürel kazanımlarıyla, sendikal ve siyasi örgütlenmeleriyle burjuvazinin mutlak egemenliği içinde söz ve karar sahibi olmalarıdır. Burjuva demokrasisi sürecinde elde edilen kazanımların korunması ile, maddi ve toplumsal temeli ortadan kalkan burjuva demokrasisini inşa etme farklı şeylerdir. Burjuva demokrasisi süreci içinde edilen kazanımların korunması için mücadeleye evet, ancak tarihsel yaşamını doldurmuş burjuva demokrasisinden medet beklemeye hayır…Korunması gereken burjuva demokrasileri çoktan mevta olmuştur, inşası zorunlu sosyalist demokrasi ile kazanılacak yeni bir hayat insanlığın önünde bekleyen, ihmal edilemeyecek kadar yakıcı bir sorun ertelenemez yaşamsal bir görev olarak durmaktadır.

Tarih kendini tekrarlamaz. Her dönem için genel geçer, vazgeçilmez doğmalar öngörmez. Bir evreyi oluşturan maddi temelin ortadan kalkmasıyla bu evrede ortaya çıkan siyasal ve politik yönetim biçimleri de ortadan kalkar, yerini bu evre içinde ortaya çıkan ve geleceği işaret eden toplum biçimlerine bırakır. Burjuva demokrasisi tarihin bütün dönemlerine şamil değildir, tarihsel yaşam sürecini doldurmuştur. Kapitalizm, sosyalizm için bütün koşulları objektif olarak yaratmanın ötesinde, yaşamı yok etmekle tehdit etme nokta ve saldırganlığındadır ve bunu aşmanın tek yolu olarak sosyalizmden başka seçenek de yoktur. Öyleyse tartışılması gereken sorun nedir?. Sorun yalın biçimiyle şudur:

Öncelikle burjuvazinin ulus devlet şeklinde örgütlenmesiyle ve işçi sınıfının kendiliğinden sınıf olma niceliğini aşıp kendisi için sınıf olma bilinciyle kapitalizmin karşısına geçip ekonomik, siyasi kültürel taleplerden başlayıp, siyasi iktidarı istemeye kadar çok geniş yelpazedeki talepleriyle örgütlü ve ne istediğini, nasıl yapacağını bilen bir sınıf olarak varlığını kabul ettirmesiyle başlar. Yaşanan evrenin maddi ve toplumsal temeli bunun için uygundur. Burjuvazi, feodalizmin kalıntılarıyla boğuşmaktadır ve işçi sınıfının, yoksul köylülüğün, şehir küçük burjuvazisinin siyasal desteğine muhtaçtır. Ekonomik alanda tekelleşmemiştir ve alabildiğine kapitalistler arasında bir rekabet söz konusudur. Diğer yandan büyük üretim birimlerinin geniş nicel işçileri üretim içinde bir araya getirmesiyle aynı zamanda fahiş sömürüye karşı sanayi iççilerinin ücretlerin artırılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, sendikalaşma, grev, siyasal ve diğer sosyal haklar gibi talepleri şekillenmeye başlar. Bu dönem üretici güçlerin gelişiminin dorukta olduğu ve kapitalizmin üretici güçleri geliştirdiği bir dönemdir ki bu dönemde burjuvazinin ilerici karakterinden söz edilmesinin nedeni de budur. Böyle olmasına karşın burjuvazi işçi sınıfının elde ettiği hakları bahşetmemiştir, uzun, zor ve çetin mücadelelerle elde edilmiştir. Bir yandan hakların genişletilmesi için mücadele dur durak bilmezken diğer yandan kazanılan mevzilerin korunması sınıfı birbirine bağlamış, dayanışma ve mücadele gücünü geliştirip pekiştirmiştir. Bilindiği gibi burjuvazinin ilerici olarak tanımlandığı tarihin bu evresinde burjuvazi kendisi için demokrattır ve demokrasisi de kendisiyle sınırlıdır. Burjuva demokrasisinin karakteristik özelliği işçi sınıfının örgütlü gücünün dayattığı “kendi dünyasına özgü” taleplerini uzun mücadelelerle burjuvaziye kabul ettirmesidir. Bu taleplerin dayatılması ve toplumsal kabul görmesiyledir ki ancak bu evrenin adı “ burjuva demokrasisi” olarak tarihe geçecektir. Ama sonsuz değil, ilelebet değil… Toplumsal ve maddi temeli olduğu sürece ve yalnızca bu süreç için… İşçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesinin çetinliğinin anlaşılması açısından Komün deneyimi, Haziran (1848) ayaklanması, Avusturya işçi sınıfı ayaklanmasının kanla bastırılması, bu sürecin yalnızca satırbaşlarıdır. Burjuva demokrasisinde toplumun emekçi sınıflarının kazanımları gelenek oluşturacak derecede güvence altındadır. Yerel ve genel yönetimlerde söz sahibidir, toplumsal yaşamı düzenleyen yasalarda söz sahibidir, seçme ve seçilmede söz sahibidir. Ekonomik, politik, kültürel yaşam alanlarının düzenlemesinde söz sahibidir ve burjuvazi işçi sınıfının

mücadelelerle elde ettiği kazanımlarına asla dokunamaz, yoksa boyunun ölçüsünü alır. Özetle, burjuva demokrasisi budur ve kapitalizm bulunduğu aşama ile burjuva demokrasisinin koşullarını taşımaya uygundur. Ancak kapitalizmin tekelleşmesine paralel olarak ve tekelleşmeyle orantılı olarak tarihsel sonuna yaklaşan kapitalizm burjuva demokrasilerinin de sonunu ilan etmiştir. Bir başka ifadeyle tekelci kapitalizm ile birlikte gericileşen burjuvazinin burjuva demokrasileri yerine otoriter/faşizan yönetimlere yöneldiği gözlenmektedir. Tekelci aşamada ortaya çıkmasına karşın burjuva demokrasisinin ve ekonomik demokratik hakların kullanım sınırlarının genişlediği bir dönem olarak yaşanan 1960-1975 yıllarının, "kapitalizmin altın çağı" olarak adlandırılan yılların kendine özgü koşulları vardır ve bu koşullar sadece kapitalizmin iç dinamikleriyle açıklanabilecek, ya da sadece buna bağlanabilecek koşullar olmayıp, bununla birlikte "dıştan zorlayan" kendi dışındaki dinamikler de bir o kadar etkindir. Bu konu üzerinde ileride ayrıntılı durulacağından burada sadece bu hususu belirtmekle yetineceğiz. Altı çizilmesi gereken bir nokta daha: Merkez kapitalist ülkeler dışında hangi çevre, bağımlı, geri bıraktırılmış ülkelerde burjuvazi ile emekçi sınıflar toplumsal yaşamın düzenlenmesinde eşit hak sahibidirler. Anayasalarından tutun da günlük yaşamı düzenleyen yasalarına kadar bu ülkelerin hangisinde emekçi sınıf örgütleri söz ve karar sahibidir. Elbette hiç birinde… Egemen sınıfların bir lütuf olarak verdikleri demokratik kırıntılar demokrasi diye ayyuka çıkarılır ancak burjuvazinin en küçük bir yönetim krizinde kolaylıkla bahşedilen bu kırıntılar aynı kolaylıkla geri alınır. Peki ama bu demokrasi gürültüsü nedir?. Ne zaman var oldu da sıra korumaya geldi… Varlıkları mevcut düzenin devamına bağlı olan liberallerini anladık, muhafazakârlarını anladık, iş adamlarını anladık, sağ cenahı anladık ama tarihsel özetin abc sinden habersiz "sol" kesimin hiçbir zaman var olmayan demokrasiye olan platonik aşklarını anlamak ne mümkün… Sözün kısası, burjuva demokrasisi kapitalizmin sağlıklı geliştiği, gelişirken işçi sınıfını da geliştirdiği, emekçi sınıfların kendiliğinden sınıf olma niceliğinden kendisi için sınıf olma niteliğine ulaştığı, örgütlü gücüyle ve uzun, çetin mücadelelerle kalıcı haklar elde ettiği merkez kapitalist ülkelerde tarihin bir döneminin tanıklık ettiği, emperyalist/Kapitalist sisteme bağımlı, geri bıraktırılmış ülkelere hiç uğramayan bir yönetim biçimidir. Peki ama ya AB ve ABD gibi merkez kapitalist ülkelerdeki demokrasi, ya hayranı olduğumuz Kopenhag kriterleri?....Peki ama, demokrasilerine hayran olduğumuz Kapitalist ülkelerdeki burjuva iktidarların emekçi sınıfların kazanımlarına saldırıları, "güvenlik" gerekçesiyle devletin militarize edilmesine paralel olarak kitlesel faşist yükselişin de bir açıklaması olmalıdır. Bu açıklamalardan sonra "Ulus devlet" sınırlar içine çekilmeye" çalışan ulusal kökenli tekelci kapitalizm ile küresel kapitalizmin neden demokrasi trenini hurdaya çıkardığı üzerinde durulabilir. Ancak bu bağlamda Avrupa Birliğindeki bugünkü demokrasinin gerçek yüzünü anlamak isteyen okur, demokrasinin anayasası olarak ilan edilen Kopenhag kriterleri ile küresel kapitalizmin anayasası Maastricht kriterlerinin hangi marifetle birlikte sunulduğu kurnazlığını birlikte incelemelidir. Berber koltuğu, üstüne düşen saçların ak mı kara mı olduğu konusunda objektiftir.….

Devam edeceğiz…